

Regel og sige, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tauber): Statens den officielle Folketælling gjælder i de store Forhold; men naar vi komme til Fordelingsforholdene i det Mindre, saa maa man tage den kommunale i Betragtning.

Den hidtidige Forhandling her i Thinget af dette Lovforslag har jo strakt sig over mange Aar, men jeg tror, at der, naaget der er fremkommet flere Betænkninger og Udtalelser, dog, naar man skal holde sig til, hvad Folkethinget har besluttet, kun foreligger meget Lidt. Det vil vist det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) indrømme. Efter hvad jeg har kunnet udfinde, og jeg tror ikke, at jeg tager feil i saa Henseende, foreligger der kun een Beslutning af Folkethinget, som kan siges at have nogen Realitetsbetydning, nemlig fra Samlingen 1871—72, og den gik i en helt anden Retning, thi den Gang blev der vedtaget en motiveret Dagsorden i Folkethinget, hvori det udtaltes, at Grundlovens § 32 ikke ansaaes at nødvendiggjøre Valgkredsenes Forøgelse, ligesom denne iøvrigt fandtes utilraadelig. Det er et Standpunkt, som jeg tror, at Mange kunde være enige i, og jeg er det ogsaa; thi og for sig er det ikke saa ønskeligt at forsøge Antallet af Folkethingets Medlemmer i høj Grad. Smidlertid kommer det jo an paa, hvorledes Folkethinget har stillet sig i Løbet af de senere Aar, og jeg tror, at der senere ikke i saa Henseende har været vedtaget Noget som helst. I alt Fald har ikke noget Forslag været fremmet saa langt, at det er blevet væsentligt til det andet Thing. Rigsdagen har saaledes ikke haft Leilighed til at udtale sig om Sagen. Næste Gang, Sagen var fremme, var i Samlingen 1873—74, der foreligger fra den Tid en Udvalgsbetænkning. Det ærede Medlem nævnedes dette og sagde, at Udvalget den Gang havde indtaget et andet Standpunkt. Den Gang kom man nemlig til, at Udvalget ønskede et større Antal Valgkredse paa et andet Grundlag. Udvalget afgav den Gang Betænkning, og det er den eneste Gang, at Udvalget har staaet med nogen Enighed. Men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at der ikke blev taget nogen Beslutning i Folkethinget, saa det ærede Medlem ikke kan sige, at Folkethinget har udtalt sin Mening; man kan kun sige, at et Udvalg har afgivet en Erklæring, som ikke kom til Behandling i Thinget. Næste Gang der bliver Tale om Sagen, er i Samlingen 1880—81. Alle de ærede Medlemmer, der den Gang sad i Thinget, ville vistnok have i Grindring, hvorledes Forholdet den Gang saae ud. Der blev nedsat et Udvalg, og dette delte sig i 5 Mindretal.

Et Mindretal paa 6 Medlemmer, det var fort at sige Høire, et Mindretal paa 5 Medlemmer, et Mindretal paa 2 Medlemmer, et Mindretal, der principielt foreslog en Dagsorden, og iøvrigt sluttede sig til et andet Mindretal, og endelig et Mindretal, der gik videre end de andre. Der foreligger en Betænkning, der er meget udførlig og grundig, og som ofte har givet Anledning til Forhandling senere; men Forslaget kom ikke til anden Behandling, saa Folkethinget tog heller ikke den Gang nogen Beslutning. Den næste Gang var Aaret 1881—82, altsaa Aaret efter, det gik da affurat paa samme Maade. Sagen kom til første Behandling i Folkethinget, blev forhandlet, og der nedattes derefter et Udvalg, som delte sig i 5 Mindretal, af hvilke nogle ganske vist subsidært sluttede sig sammen senere, men dog med forskjellige Indstillinger. Det kom saaledes heller ikke denne Gang til nogen Beslutning her i Thinget. I Samlingen 1883—84 var Forslaget atter fremme, var til første Behandling og blev standset ved Henvisning til et Udvalg. Det blev ikke nægtet Overgangen til anden Behandling, som jeg tror, at det ærede Medlem udtalte sig, men blev henvist til et Udvalg, som ikke afgav nogen Betænkning, og der blev altsaa heller ikke den Gang taget nogen Beslutning. Endelig var Forslaget i 1884—85 til første Behandling, men standsejedes ved en Dagsorden, den bekjendte Dagsorden nemlig, som da ramte alle Regjeringsforslag. Her blev altsaa heller ikke Tale om, at Folkethinget tog nogen Beslutning. Den eneste Gang, der har fundet nogen Afstemning Sted i Folkethinget, var altsaa i Samlingen 1871—72, og den gik jo i en helt anden Retning, end Tendensen nu er. For Resten skal jeg ikke lægge særlig Vægt paa denne Afstemning, thi efter at Sagen har været til Forhandling saa ofte fra flere Sider, og man ikke har optaget det Standpunkt igjen, kan man ikke sige, at det er Folkethingets Standpunkt. Men jeg har nogen Tvivl til at sige, at et saadant Standpunkt har Folkethinget ikke positivt indtaget, at Regjeringen i Kraft deraf havde nogen Forpligtelse til at fravige sin Overbevisning om, hvad der i Dieblisset jyntes hensigtsmæssigt. Og selv om Folkethinget havde gjort det, saa skulde Sagen dog have været videre til Forhandling med Landsthinget, saa at man kunde se, hvorledes Rigsdagen stillede sig til den. Jeg tror derfor, at det har været naturligt, eller at der dog ikke i nogen høj Grad kan ankes over, at Regjeringen er gaaet den, jeg indrømmer, rent praktiske Vej, nemlig at sige, lad os da hjælpe paa Forholdene, hvor de ere i altsfor stor Modstrid med,